

Lisa Regan

Nu ben je van mij

Deel 1 van de *Josie Quinn*-serie

Ze heeft een woord op de muur geschreven in helderrood bloed.
Of eigenlijk geen woord. Een naam.

PROLOOG

Er was een man in het bos, ze wist het zeker. Al zo lang ze zich kon herinneren was het bos haar eigen speciale koninkrijk geweest, vol planten en dieren, het perfecte decor voor alle verhalen uit haar verbeelding. Een vredige oase, weg van haar moeders harde blik en haar vaders minachting.

Ze voelde hem daar wel vaker: een aanwezigheid, als een soort krachtveld dat zich opdrong aan haar kleine rijk. Als ze door het bos liep, hoorde ze hem. Ritselende bladeren. Een brekende tak. Ze had in deze bossen wel eens beren, herten en vossen gezien, en zelfs een keer een lynx, maar de geluiden die hij maakte klonken anders. Weloverwogen, net als die van haarzelf. Ze wist zeker dat het een persoon was, en afgaande op de zwaarte van de stappen, een man. Soms hoorde ze zijn adem, zwaar en moeizaam. Maar telkens als ze de confrontatie aan wilde gaan, met haar hart heftig bonzend in haar borstkas, was hij verdwenen. Twee keer had ze ogen door de dichte begroeiing heen zien turen.

‘Mama,’ zei ze op een morgen bij het ontbijt, toen zij en haar moeder alleen waren.

Haar moeder wierp haar een smalende blik toe. ‘Wat?’ vroeg ze.

De woorden lagen op het puntje van haar tong. *Er is een man in het bos.* ‘Er... Het...’ stamelde ze, maar verder kwam ze niet.

Haar moeder zuchtte en keek weg. ‘Eet je eieren op.’

Haar moeder zou haar toch niet geloven. Maar hij was er, dat wist ze zeker.

Het werd een soort spel. Ze moest van zichzelf minstens een halve meter van de bosrand vandaan blijven. Maar dat dreef hem juist dichterbij.

haar toe, dicht bij de open plek achter haar huis. Hij hield zich schuil tussen de bomen, zijn lichaam verborgen achter een dikke stam en zijn gezicht verscholen achter dicht gebladerte. Ze rende terug naar het huis en kreeg bijna geen adem terwijl ze voor zich zag hoe zijn handen probeerden haar jurk te grijpen en haar naar achteren te trekken. Pas toen ze over de drempel van de achterdeur stapte, kwam er weer lucht in haar longen.

Een week lang kwam ze haar kamer niet uit, behalve om te eten. Daarna ging ze alleen naar buiten als haar moeder, vader of zus erbij was. Lange tijd was hij nergens te bekennen. Ze hoorde hem niet meer en voelde niet langer zijn aanwezigheid. Bijna was ze gaan geloven dat hij terug was gegaan naar waar hij dan ook vandaan kwam. Of misschien had ze het zich toch maar ingebeeld?

Tot ze op een dag, terwijl haar zus de was aan het ophangen was, de gele monarchvlinders volgde waar er op de berg zoveel van waren en zo aan de andere kant van de tuin terechtkwam. Een wit laken wapperend aan de waslijn maakte dat haar zus haar niet meer kon zien. Ze was te dicht bij de bomen gekomen. Uit het niets verscheen er een hand, die zich over haar mond klemde en haar gegil smoorde. Een arm werd om haar middel geslagen en tilde haar op. Stevig tegen zijn borst gedrukt droeg hij haar door het bos. Het bos dat altijd haar vriend was geweest. Eén gedachte drong door haar paniek heen. *Hij bestaat echt.*

Nog niet zo lang geleden had het Stop and Go-tankstation flatscreen-televisies geïnstalleerd bij de benzinepompen. Alsof mensen niet even die paar minuten tijdens het tanken konden overleven zonder naar een scherm te kijken. Hoewel het haar irriteerde, kon rechercheur Josie Quinn het niet helpen dat haar ogen als vanzelf naar de nieuwsuitzending op het tv-schermbild werden getrokken. Ze hadden eindelijk het mobieltje van Isabelle Coleman gevonden, in het bos bij haar huis.

Een paar kilometer verderop stond verslaggeefster Trinity Payne buiten bij het twee verdiepingen tellende, koloniale witte huis waar de Colemans woonden. Ze droeg een blauwe gewatteerde jas en een gele sjaal en bracht moeizaam verslag uit terwijl de wind haar zwarte haar alle kanten op blies en de losgeraakte lokken in haar gezicht woeien.

‘Vijf dagen geleden kwam Marla Coleman na een dag werken thuis in een leeg huis. In eerste instantie ging ze ervan uit dat haar zeventienjarige dochter Isabelle met vrienden op stap was, dus zocht ze er niets achter, totdat Isabelle die avond niet thuiskwam. Volgens de politie was er op dat moment nog geen reden om te denken dat er iets met haar aan de hand was. Vrienden en familie beschrijven Isabelle als een drukke jonge vrouw met een brede interesse. Het was niet onwaarschijnlijk dat ze weg zou zijn gegaan op een spontaan tripje. Maar een paar dagen later was ze nog steeds niet op haar mobiel te bereiken en stond haar auto nog altijd op de oprit. Inmiddels is de politie in de hoogste staat van paraatheid en komen de bewoners hier in Denton samen om zoekteams te vormen.’

De camera zoomde uit zodat de lange, cirkelvormige oprijlaan van

de familie Coleman en de drie auto's die er geparkeerd stonden in beeld kwamen. Trinity ging verder: 'In de afgelopen dagen hebben vrijwilligers de omgeving rond het huis uitgekamd, waar Isabelle voor het laatst is gezien.'

De camera zoomde nog verder uit en draaide van links naar rechts om de dichtbeboste omgeving van het huis te laten zien. Josie kende het huis wel. Het was een van de grotere huizen aan de rand van Denton, eenzaam gelegen aan een plattelandsweg met de dichtstbijzijnde burens op zo'n drie kilometer afstand. Ze had daar in de buurt ooit eens een hert aangereden met haar politieauto.

Trinity verscheen weer in beeld. 'Gisteren is tijdens een zoekactie in deze bossen een mobiele telefoon gevonden, waarvan wordt aangenomen dat die van het vermiste meisje is. Het scherm was gebarsten en de politie heeft laten weten dat de batterij was verwijderd. Volgens haar ouders zou Isabelle nooit zomaar uit zichzelf afstand doen van haar telefoon. Er wordt nu verondersteld dat Isabelle Coleman het slachtoffer is van een ontvoering.'

De verslaggeefster beantwoordde nog wat ingestudeerde vragen van de nieuwslezers en noemde het telefoonnummer van de tiplijn met het verzoek om relevante informatie te melden bij de politie. Josie voelde de spierknopen in haar schouders, waar ze sinds drie weken last van had, verstrakken. Ze draaide rondjes met haar hoofd en trok haar schouders op in een poging ze wat los te maken. Het horen van de laatste ontwikkelingen en de wetenschap dat ze niks kon doen om te helpen, maakten dat ze het tv-scherm het liefst met het tankpistool in haar hand aan diggelen wilde slaan.

Isabelle was al vijf dagen vermist. Waarom had het zo lang geduurd om bewijs te vinden dat ze was ontvoerd? Waarom hadden ze twee dagen gewacht voor ze met opsporingsteams rondom het huis gingen zoeken? Waarom was Josie weggestuurd toen ze had aangeboden te helpen? Het feit dat ze met betaald verlof was vanwege vermeend gebruik van buitensporig

geweld, maakte haar opsporingsvaardigheden heus niet minder nuttig. Het had niet uitgemaakt dat ze zich had gemeld als gewone burger; haar collega's, waarvan de meesten nota bene lager in rang waren dan zij, hadden haar naar huis gestuurd. Orders van de baas.

Ze foeterde. Alle beschikbare middelen zouden worden ingezet om het meisje te vinden. Alle middelen. Josie wist dat haar collega's waarschijnlijk sliepen op veldbedden in de pauzeruimte op het bureau en dat ze de klok rond werkten, net als tijdens die overstroming in 2011 toen de hele stad twee meter onder water stond en ze zich alleen nog per boot konden verplaatsen. Ze wist dat ze waarschijnlijk al de hulp van de vrijwillige brandweer, de medische noodhulpdiensten en iedere beschikbare persoon in de stad hadden ingeroepen om te helpen zoeken en aanknopingspunten te vinden. Dus waarom had de politiechef haar nog niet opgeroepen om weer aan het werk te gaan?

Denton besloeg zo'n veertig vierkante kilometer, waarvan een groot deel bestond uit het ruige gebergte van midden-Pennsylvania met kronkelende weggetjes, dichte bossen en plattelandswoningen die als confetti over het gebied lagen verspreid. Het aantal inwoners tikte bijna de dertigduizend aan. Genoeg voor vijf, zes moorden per jaar – voornamelijk huiselijk geweld – en voldoende verkrachtingen, overvallen en dronken caféruzies om de drieënvijftig politiemedewerkers redelijk bezig te houden. Maar een ontvoeringszaak, daar waren ze simpelweg niet op berekend. Zeker niet een zaak als deze, waarbij het ging om een blonde, levendige, populaire scholiere. Alle foto's van Isabelle Coleman die Josie had gezien – en op haar Facebookpagina stonden er nogal wat, allemaal openbaar – zagen eruit als heuse glamourbeelden. Zelfs op de foto's waarop zij en haar vriendinnen gekke gezichten trokken om hun net gezette tongpiercings te laten zien, was op Isabelles kleine roze piercing het woord 'Princess' te lezen. Er had net zo goed 'Perfect' kunnen staan.

De schuifdeuren van de Stop and Go zoefden open. Twee twintigers kwamen naar buiten en liepen in de richting van de benzinepomp. Hun

kleine gele Subaru stond tegenover Josie. Terwijl de man ging tanken stapte de vrouw in de auto. Josie voelde dat ze naar haar keken maar weigerde de blik te beantwoorden, dat plezier gunde ze hun niet. Niet dat ze de ballen zouden hebben om haar iets te vragen. Dat hadden de meeste mensen niet. Ze starden gewoon graag naar haar. Gelukkig was haar uitspatting tenminste niet meer in het nieuws. De aandacht ging nu weer uit naar de standaardonderwerpen die mensen in een kleine stad bezighielden, zoals auto-ongelukken, lokale liefdadigheidsactiviteiten en wie tijdens de jacht de grootste bok had geschoten. Die gekke opvliegende politievrouw boeide niemand meer.

Ze had gehoopt dat ze met de Coleman-zaak misschien van de zwarte lijst van de chef af zou kunnen komen. Dat hij een uitzondering zou maken en ze terug mocht komen voor een week of twee, tot ze het onderzoek goed onder controle hadden. Tot ze het meisje hadden gevonden. Maar hij had niet gebeld. Ze checkte continu of haar telefoon wel goed werkte. Of de batterij niet op mysterieuze wijze was leeggelopen, of dat ze hem misschien per ongeluk op stil had gezet. Maar aan de telefoon lag het niet, die werkte prima. Het was haar baas die moeilijk deed.

Josie besloot dat ze nog geen zin had om naar huis te gaan en ging de Stop and Go weer in om koffie te halen. Ze wist ruim tien minuten te doden met het op smaak brengen van de koffie – twee klontjes suiker en extra veel melk – en het afrekenen. De eigenaar, Dan, een ex-motorrijder van achter in de vijftig die nog altijd leren vesten droeg, was een oude bekende. Hij maakte vaak een praatje met haar, waardoor ze wist dat hij aan haar kant stond zonder dat ze het hoefden te hebben over de rechtszaak die tegen haar liep.

Toen had ze echt niets anders meer te doen dan naar huis toe gaan.

Ze zag een groepje klanten staan bij de televisie die boven de kiosk naast de ingang van de shop hing. Nippend van haar koffie wandelde ze ernaartoe. De uitzending van de lokale omroep die ze tijdens het tanken had staan kijken, was nog bezig. Onder in beeld stond de tekst 'Leerlingen en school reageren op Coleman-ontvoering' terwijl er een videomontage

afspeelde die al sinds gisteravond herhaald werd. De eerste keer dat Josie de beelden zag, had de zender nog het woord ‘verdwijning’ gebruikt in plaats van ‘ontvoering’.

‘Ze was een heel aardig meisje. Ik hoop dat ze haar vinden. Ik bedoel, het is toch eng om te bedenken dat dit in Denton kan gebeuren.’

‘Het is gewoon zo moeilijk te geloven, weet je wel? Ze is zomaar verdwenen. Zo erg, ze was echt heel aardig.’

‘We zouden dit weekend samen gaan winkelen. Ik kan het gewoon niet geloven. Ik heb haar een dag voor ze verdween nog gezien. Ze was mijn beste vriendin.’

‘Isabelle is een van de slimste leerlingen in mijn klas. We maken ons allemaal ontzettend zorgen.’

Een rilling liep over Josies rug. Alleen Isabelles geschiedenisdocent sprak over haar alsof ze nog leefde; alle anderen gebruikten al de verleden tijd. Ze hadden de hoop al opgegeven dat ze levend gevonden zou worden. Ze kon hun geen ongelijk geven. Mensen verdwenen niet zomaar in het niets, en mooie tienermeisjes die waren ontvoerd werden zelden levend en ongedeerd teruggebracht. Josie wist dat met elke seconde die verstreek, de kans dat Isabelle levend gevonden zou worden kleiner en kleiner werd.

Ze voelde zweet langs haar rug lopen toen ze naar buiten stapte. Een moment bleef ze staan staren naar haar auto, het koffiebekertje gloeiendheet in haar hand. Ze moest echt maar eens naar huis, ze had de pomp nu wel lang genoeg bezet gehouden. Maar alleen al het idee dat ze een hele dag alleen in haar huis moest doorbrengen, viel haar zwaar. Ze kon natuurlijk altijd wat gaan rondrijden. Misschien proberen de plaats delict te vinden, die zou nu inmiddels wel gemarkeerd en afgezet zijn. Wie weet zou zij er iets zien dat de anderen hadden gemist.

Josie haalde haar telefoon tevoorschijn en toetste het nummer in dat ze de afgelopen zes maanden elke dag wel vier tot zes keer had gebeld. Hij liet haar belletjes meestal gelijk overgaan naar de voicemail, maar soms nam hij toch op. Dit keer ging de telefoon drie keer over tot ze zijn stem hoorde.

‘Jo,’ zei brigadier Ray Quinn. Hij klonk buiten adem.

‘Wanneer hebben jullie de plaats delict gevonden?’ viel ze direct met de deur in huis.

Hij had nog lucht genoeg om diep te zuchten. Het was zo’n typische zucht die ze wel vaker van hem te horen kreeg wanneer hij haar vervelend vond. ‘Jezus christus,’ zei hij, ‘je bent met verlof. Stop nou eens met bellen. We hebben het onder controle.’

‘Is dat zo?’

‘Jij denkt van niet?’

‘Waarom heeft de chef nog geen hulp ingeschakeld? Hij zegt dat Coleman is ontvoerd. Heeft hij om steun gevraagd van de politie van Pennsylvania of de FBI? Wij hebben hier de middelen niet voor.’

‘Je weet helemaal niks van deze zaak, Jo.’

‘Ik weet genoeg. Als het echt om een ontvoering gaat, dan moeten jullie hulp inschakelen. Liever gisteren dan vandaag. Je weet dat als vermiste kinderen niet binnen de eerste achtenveertig uur gevonden worden –’

‘Hou op,’ onderbrak hij haar.

‘Ik meen het, Ray. Dit is een ernstige zaak. Dat meisje kan intussen wel overal zijn. Hebben jullie de geregistreerde zedendelinquenten al nagetrokken? Zeg alsjeblieft dat iemand daarmee bezig is. Ik bedoel, dit is geen hogere wiskunde. Een mooi blond meisje ontvoerd? Hiller zou een goeie zijn. Je zou hem erop moeten zetten, en dan zou ik LaMay met hem mee sturen. Bel naar Bowersville en vraag of een paar van hun mensen de lijst daar kunnen nagaan. Dat heb je al gedaan, hoop ik?’

Ze kon voelen dat hij geïrriteerd was, maar daar was ze inmiddels aan gewend. Ze probeerde zich de tijd te herinneren dat ze nog liefdevol met elkaar omgingen. Lief, zorgzaam, geduldig. Ze moest helemaal terug naar haar middelbareschooltijd om zich dat voor de geest te halen. Ze hadden elkaar ooit graag gemogen, toch?

Ray zuchtte. ‘Daar gaan we weer. Je denkt dat je alles weet. Dat je de enige bent in het team die weet hoe dit aangepakt moet worden. Maar weet je

wat, Jo? Dat ben je niet. Je weet helemaal niks. Níks. Dus hou je mond en stop verdomme me de hele tijd te bellen. Ga lekker breien ofzo, of wat vrouwen ook doen als ze niet werken. Ik ga nu ophangen.'

De kracht van zijn woorden raakte haar. Hij had het woord 'niks' gebruikt als een scherp mes, een snelle en diepe steek. Hij kon altijd wel grof zijn, en zichzelf net zo goed, maar wreed was hij nooit. Ze herstelde zich en flapte eruit: 'Tekende scheidingspapieren, Ray, dan stop ik met bellen.'

Stilte.

Dit was haar moment om terug te steken. 'Ik ga trouwen met Luke. Hij heeft een aanzoek gedaan. Gisteren. In bed.'

Hij zei niks, maar ze hoorde hem ademen. Ze waren sinds een paar maanden uit elkaar, maar hun relatie was al veel eerder stukgelopen. Ze wist dat hij een hekel had aan Luke en dat hij het idee van zijn vrouw met een andere man vreselijk vond. Ook al was ze intussen zijn bijna-ex-vrouw.

Ze was zo gefocust op het geluid van zijn ademhaling, in afwachting van wat hij ging zeggen, hoe hij zou reageren op dit nieuws, dat het even duurde voor ze de klanken in de verte herkende als gewerschoten. Op zich niks bijzonders in Denton, want in het jachtseizoen knalde het in het bosrijke randgebied de hele dag door, net als vuurwerk. Maar het was nu geen jachttijd en ook geen Onafhankelijkheidsdag. Het was maart en er was geen logische reden waarom iemand zoveel kogels afvuurde.

Met haar mobiel nog in de hand gooide Josie haar koffiebeker in de dichtstbijzijnde prullenbak en ze liep verder de parkeerplaats op. De schoten kwamen nu dichterbij, de koele ochtendstilte verscheurend. De mensen bij de benzinepompen verstijfden van schrik. Iedereen keek om zich heen, op zoek naar de bron van het geluid. Een paar klanten keken verbijsterd haar kant op, maar ze kon niet veel anders dan net zo verbijsterd terugkijken.

Er kwam iets aan, alleen wist niemand wat of waar vandaan.

Instinctief greep ze met haar vrije hand naar haar dienstwapen, maar ze voelde alleen haar eigen middel. Angst welde in haar op als een vuist die haar hart in haar keel duwde.